

Frøken Cecilie i Utaalmodighed ventet paa, at Præsten skulde komme ned. Ved hans Ankomst, da Vognen kørte op for Døren, havde de staaet bag hver sit Gardin og kigget ud, og de blev begge behageligt overrasket ved Synet af den høje, smukke Mand. Det var desuden gaaet op for den gamle Frøken Søholm, at hun kendte ham fra et tidligere Besøg her; hvorefter Damerne hurtigt blev enige om, at det vilde være passende at byde ham indenfor, naar han kom tilbage. Der blev givet Ordre til Køkkenet om at have en Bakke med Vin og Kager i Beredskab, og da de nu hørte Præsten komme ned ad Trappen, gik den Gamle derud og bød ham indenfor til en lille Forfriskning.

Johannes Gaardbo, hvem Besøget af flere Grunde havde misstemt, afviste imidlertid Indbydelsen. Han havde allerede forud følt det ubehageligt at skulle gense disse Steder, der gemte den beskæmmende Erindring om Sommerens Forvildelse.

„Men Vognen er endnu ikke kørt frem, Hr. Pastor.“

„Det gør ikke noget. Jeg foretrækker dog at gaa.“

Han gik hjemad gennem Skoven. Himlen var blaa nu i Middagstiden. Næsten forarsaglig lyste den over de afbladede Trækroner. Den vinterligt lave Sol skinnede aftenlig ind mellem Stammerne, der kastede lange Skygger hen over den røde Løvbund.

Men Præsten gik i sine egne sørgmodige Tanker og saae intet. Han var ikke helt sikker paa, om han havde handlet forsvarligt ved at afværge Grosserer Søholms Klagemaal mod Broderen. Sandt nok, en saadan Aktion